

CERKVENI GLASNIK

Izhaja z a d n j i t e d e n v m e s e c u

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

S. P.

Adventne misli.

Jezusovo rojstvo je in ostane za nas nerazumljiva skrivnost. Bog je svet tako ljubil, da je v svoji ljubezni vršil čudovita dela, ki jih naš majhen človeški razum nikdar ne more doumeti. Ljubezen je namreč tako velika moč, da je v svoji veličini in iznajdljivosti nepreračunljiva.

Ali nimamo že na zemlji nekaj podobnega v materini ljubezni? Materina ljubezen dela čudeže in je v svoji nežni, ljubeči skrbi za otroka tako iznajdljiva, da se njeno delo zdijo včasih naravni pameti popolnoma nerazumljiva in nemogoča. Materina ljubezen se nikdar ne utruji in nikdar ne preneha, naj jo otrok še bolj razočara ali celo zataji; njeno srce se v tej bolečini celo poveča in postane še bolj močno, še bolj ljubeče.

Tudi Bog ljubi ljudi kakor mati svoje otroke, le da je njegova ljubezen še veliko bolj neskončna in zato toliko bolj nepreračunljiva. In ta ljubezen božja je vodila človeški rod, odkar sta bila prva dva človeka ustvarjena. Postavljena v raj in ustvarjena za srečo nista prestala preizkušnje in morala sta iti iz raja. A božja ljubezen ni s tem postalo nič manjša. Bog je hotel, da ljudje dosežejo večno srečo, ki jim jo je namenil; Adamu in Evi je to razodel že v raju z besedami: »in sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom, on bo tebi glavo strl in ti boš njegovo peto zalezovala.« S temi besedami je bil napovedan kači boj in obljubljen človeštvu Odrešenik. Na čudovit način si je Bog zamislil odpreti spet pot v nebesa. Po ženi, ki je na svet prinesla gorje, naj bi spet prišlo človeštvu odrešenje. Ena izmed Evinih hčera je bila določena in od vekomaj izbrana, da rodi Sina božjega, ki bo poravnal krivdo prvih ljudi in spravil človeštvo z Bogom.

O ljubezen, ki hodiš po sredstva za svoj namen tja, kjer jih pamet ne vidi! Naša sestra, Evina hči, Marija, brez madeža spočeta, nam je rodila Sina božjega. In mi ljudje, ki smo vsi ena družina, eno občestvo, smo na ta način postali bratje Kristusovi. Kakšna odlika in kako velik vir neskončne sreče! Ta Kristus, naš brat, nam je odrešenje prinesel in Bog Oče je pozabil na dolg, ki nas je težil od Adamovih časov, postali smo Njegovi otroci in odprl nam je nebesa; Kristus, našemu bratu in pravemu božjemu Sinu pa se imamo zahvaliti!

Ako bi zdaj vedno tako živeli, kakor se spodobi, da živijo otroci božji! Ko bi vsaj vedno na to mislili! Koliko več veselja in sreče bi bilo na svetu, koliko manj bi bilo strtih nadpolnih življenj! Ali nas ni še dosti izučila preteklost, ali pa smo že spet pozabili, da smo brez Boga reveži? Nikamor ne moremo v svoji onemoglosti, če na Boga ne gradimo. Kako je bilo prej pomilovanja vredno človeštvo, dokler je trajalo v zmoti in neveri. Do skrajnosti je izkusilo, kam pride s svojimi močmi. Rastle so sicer znanosti, umetnost je cvetela, kultura se je dvigala; človeški um je odkrival tajne zemskih in nadzemskih moči; toda to vse so samo zunanje dobrote, ki človeka ne osrečujejo, če ni v človeku samem srce srečno in zadovoljno. Tega pa ljudje brez Boga niso mogli doseči. Saj vemo, kako sta družinski mir in topla domačnost bila vedno bolj redka, čim bolj je bilo življenje od Boga odvrnjeno. Koliko življenj

je bilo strtih ravno zato, ker ni bilo več ljubezni in ljubezni ni bilo, ker ni bilo Boga.

Kako vse drugačen pa je postal svet, ko je Kristus prinesel na svet izgubljeni mir in ljubezen. Pokazal nam je, da niso ljudje zato na svetu, da se izkoriščajo in sovražijo, ampak zato, da se ljubijo in podpirajo v nesebičnem hotenju, ker smo vsi otroci enega Očeta, ker vsi skupaj potujemo na zemlji v isto domovino, v domovje Očetovo nad nami, ki nas je od vekomaj ljubil. Ves svet se je z novim naukom preobrazil. Ljubezen se je spet naselila v človeških srcih in je zlomila suženjstvo, ki ga prej ni mogla premagati nobena velesila več. V družine se je vrnil mir. Veselje in žalost, sreča in nesreča vse je dobilo pravi zmisel. Ker je bila sreča v srcu človeškem, je bilo življenje spet dobilo pomen.

In če se imamo za vse to zahvaliti Kristusu, ali ni naravno, da skušamo po naših močeh dati izraza naši hvaležnosti? Zdaj je ravno pravi čas za to. V decembru praznujemo spomin Jezusovega rojstva, dajmo se nanj s prav posebno ljubeznijo pripravljati. Saj so božični prazniki tako lepi družinski prazniki, da je človeško srce v teh dneh še prav posebno sprejemljivo za vse lepo in plemenito. Razpoloženje je kot nalašč za to ustvarjeno. Zunaj mrz in sneg, doma pa topla domačnost v zakurjeni izbi ob jaslicah. To svečano, praznično razpoloženje se ti vtisne tako v srce, da ti njegova lepota še po davnih letih ostane v lepem in ganljivem spominu, če ti morda Bog ni več naklonil praznovati božičnih praznikov v krogu domače družine. In če smo za vse te lepe trenutke Bogu hvaležni, potem smo mu gotovo najbolj s tem, da svoja srca pripravimo in očistimo, da bomo preprosti in nedolžni sprejeli malega Jezusa v svojo sredo.

Saj zato je postavila sv. Cerkev adventni čas. Le pogledj, kristjan, v sebe in potem še okrog sebe in videl boš, koliko je še treba urediti, da bosta Ti in Jezus s teboj zadovoljna. Nič ni treba segati po nenavadnih sredstvih, kar v svoje vsakdanje življenje posezi! Če si mož, pogledj ali je v družini s Teboj vse v redu, ali vzgajaš dobro svoje otroke in ali znaš biti obziren ter potrpežljiv, skromen in zmeren, da nisi svojim v žalost in bridkost; če imaš sredstva, ali pomagaš svojemu bratu, kadar je v stiski, da ne gine na cesti? In ti žena, ali ne gledaš včasih preveč na svojo družino in svoje koristi, da drugi pri tem trpijo škodo, ali je s sosedomi mir in čigava je krivda, kadar ga ni? Le pojdi enkrat odkrito in brezobzirno v svoje srce!

In ti, ki ne veš kam bi s svojo bolečino, ker se ti zdi tako veliko, da ti postaja neznošna. Pogledj na Jezusovo življenje! Prav tako upravičenost je imel, da bi imel mirno bodočnost, kot vsi drugi. A iz ljubezni do nas ljudi je celo trpel in križan bil. Pri tem pa je tudi pokazal, da ima v krščanstvu vsako trpljenje svoj zmisel, ne samo zmisel, ampak celo svoj bistveni delež. Trpljenje je namreč tisto, ki nas Bogu na prav poseben način približa. Če bi bilo za nas kaj večjega, bi nam bil Bog gotovo pokazal. Tako pa nam na križu ni drugega zapustil kot zgled svojega potrpežljivega trpljenja. In tudi Cerkev sama nam kaže tako v cerkvenem letu. Zakaj praznuje takoj za božičem praznik sv. Štefana, prvega mučenca? Ali se ji tako mudi? Zakaj odriva sv. Štefan ljubeznivo dete? To razume samo tisti, ki pozna prve čase krščanstva. Tisto krščanstvo, ki se je

šolalo v katakombah in mučeništvu pozna samo neizprosne misli in nič sladkih prevar. Ti moraš vedeti, da ne zado- stuje prepevati: „Sveta noč, blažena noč“. Ti moraš za krščanstvo tudi žrtve prinesiti. Uči se od sv. Štefana, da se pride po žrtvah do jaslic! Ne stoji zastoj takoj za božičem sv. Štefan z razbito, okrvavljeno glavo!

Nič takih izvanrednih dejanj ne zahteva v današnjih časih krščanstvo. Toda v vsakdanjem življenju je še toliko možnosti za tihe žrtve in odpovedi in kolikokrat ravno od njih vso srečo in zadovoljnost enega človeškega srca za- visi. Po žrtvah in trpljenju se človeško srce šola in izpo- polnjuje, da postane sprejemljivo za bolečine svojega bliž- njega. In ravno taki ljudje svet pokoncu držijo, ravno ti pridejo do tistega miru, ki ga prinese občutek, da so svo- jemu bližnjemu delali dobro, do tistega miru, ki človeka plemeniti, do tistega miru, ki so ga angeli oznanjali, ko se je Kristus rodil.

Dajmo torej, vsak v svojem srcu pripravimo mehko ležišče na sv. večer! Saj jih je toliko, ki se niti zmenili ne bodo zanj. Vsaj mi ga ne bomo pozabili, kajti ljubezen se žrtvuje in povračuje!

„Katoliška akcija“ za tržiško župnijo.

Lep spomin imam na početke svojega delovanja v Trziču. Leta 1926 je bilo. Prvikrat smo tedaj 31. oktobra obhajali praznik Kristusa Kralja. Za ta praznik sem imel prijetno nalogo oskrbeti program za slovesno posvetitev katoliških organizacij Kristusu Kralju. Kadar stopim v dvorano na Skali, se te slovesnosti spomnim in v duhu ponavljam željo, ki sem jo tedaj dal napisati na podobo Srca Jezuso- vega, ki visi v dvorani na častnem mestu: Kristus — kralj vseh tržiških katoliških organizacij danes in vselej!

Kristus je kralj vesoljstva, vseh. Da bi tega kralja vsi priznavali in v vsem življenju bolj upoštevali, zato sv. Cer- kev tudi po novem prazniku skrbi. Božja Previdnost nas po sedanjem sv. očetu posebej opominja, da moramo biti vsi dobri člani Kristusovega kraljestva. Da smo v tem kra- ljstvu tudi apostoli, delavni za zveličanje svoje in bližnjega, nas pa sv. oče, vidni namestnik Kristusov na zemlji, in škofje kličejo na delo v katoliški akciji.

Že ste o katoliški akciji zadnji čas več slišali. Sode- lovanje je vseh vernikov v poslanstvu Cerkve.

Tudi v naši župniji smo katoliško akcijo, po navodilih in željah sv. očeta in našega prevz. škofa ustanovili. Ta- kole je bila ta, sedaj najvažnejša organizacija naše župnije ustanovljena:

Po razjasnitvah v cerkvi smo duhovniki povabili na letošnji praznik Kristusa Kralja vse, ki so pripravljene so- delovati pri poslanstvu Cerkve, na izvencerkveni sestanek. Povabili smo raz leco v cerkvi, da je bil na ta način vsak faran brez razlike povabljen.

Na praznik Kristusa Kralja! — Pač z vročo željo: Da bi bil Kristus — kralj vseh tržiških faranov danes in vselej!

Udeležilo se je tega sestanka 60 oseb. Več moških kot ženskih oseb. Župnik je razložil na tem sestanku po- sebej namen in pomen katoliške akcije za našo župnijo. Nima s politiko nobenega opravka, ne išče prav nič dru- gega kot duše za Kristusa. Je zamisel božjega namestnika sv. očeta, po škofih priporočena, mora biti po župnikih v župnijah ustanovljena za res katoliško življenje vernikov. Zato je bila pač tudi na mestu beseda: Vsak, ki je res ka- toliškega duha, bo na svoj način v akciji rad sodeloval in vsako društvo, ki je res katoliško, bo akcijo pozdravilo in upoštevalo! Katoliški duhovnik more nuditi sodelovanje le tisti organizaciji, ki podpira cilje katoliške akcije!

Pozvane so bile posebej vse tržiške organizacije, da razmotrivajo zadevo katoliške akcije pri svojih sejah in pri- javijo zastopnike.

Izvoljen je bil pa na tem sestanku samo predsednik katoliške akcije za našo župnijo.

Umevanje je bilo pri vseh organizacijah v Trziču, ki so že doslej veljale za katoliške, prav; odziv dober. Žal, mnogo je pa pri nas organizacij in posameznikov, ki so za enkrat za vabilni glas Cerkve še gluhi. Da bi ne bili sebi v škodo in pogubljenje!

Sej društev, pri katerih se je na podlagi prvega se- stanka razpravljalo o katoliški akciji, se farna duhovščina ni udeleževala, četudi se teh sicer redno udeležuje. Društva so mogla svobodno izraziti svoje mnenje o novi ustanovi, ki ne bo posegala prav nič v njihovo delovanje, pač pa bo vedno zvesto čuvala katoliška načela tudi v društvenem življenju. V tem mora namreč vsako včlanjeno društvo brez- pogojno upoštevati navodila katoliške akcije.

Ko je pretekel čas, ki je bil določen za prijavo zastop- nikov društev, se je mogel v nedeljo 10. novembra vršiti zopet sestanek, na katerem je bil sestavljen župnijski svet in odbor katoliške akcije za tržiško župnijo:

V župnijskem svetu so:

1. Predsednik: Majeršič Janez, posestnik in usnjar, tudi zastopnik Kršč. šole;
2. Podpredsednik: Prešern Rudolf, čevlarski delovodja, tudi zastopnik Prosvetnega društva sv. Jožefa;
3. Župnik: Vovk Anton;
4. Tajnik: Zakrajšek Viktor, kaplan;
5. Odbornica: Grundner Zofija, učiteljica, posebno za zgledno življenje in vedenje šolske mladine;
6. Odbornica: Marenk Leopoldina, zasebnica, posebno za katoliški tisk.
7. Kogoj Rudolf, usnjar, zastopa Strokovno zvezo in Vincencijevo konferenco;
8. Debaljak Ivan, čevljar, zastopa Orle;
9. Rožič Ivan, zastopa Mar. družbo fantov;
10. Dacar Rudolf, ključavničar, zastopa Krekovo mla- dino;
11. Planinšek Martin, organist, zastopa kat. pevski zbor;
12. Ahačič Rudolf, delavec, zastopa tržiško godbo;
13. Premru Marija, šivilja, zastopa Marijino družbo de- klet in misijone;
14. Slapar Frančiška, soproga posestnika in čevlarskega mojstra, zastopa Mar. družbo za žene;
15. Klemenčič Marija, gospodinja, zastopa III. red in Eliz. konf.;
16. Ahačič Marija, delavka, zastopa Orlice.

Vseh teh šestnajst izvoljenih tvori župnijski svet, prvih šest pa posebej župnijski odbor katoliške ak- cije za tržiško župnijo. K sejam in h glavnemu delu je poklican redno odbor, kateremu so vedno ob strani vsi člani sveta. Vsak zastopnik vrši od odbora poverjeno na- logo točno in skrbi za uspešno izpeljavo. Izvolitev velja za vse za tri leta. Delovanje bo pa še posebej označil po- seben poslovnik, ki ga izda škofijsko vodstvo katoliške akcije.

Zrastla je v naši župniji cvetka, po sv. očetu priporo- čena in blagoslovljena, po škofih negovana, pač le Bogu v čast, nam v zveličanje. Naj raste in naj rodi sadove!

† Nadučitelj Jožef Kragl

prvi stalni voditelj tržiške šole od 6. oktobra 1879 do 27. dec. 1905.

(Nadaljevanje.)

V imenu sošolcev oz. tovarišev, ki so z letom 1873 učiteljevati začeli, mu je čestital nadučitelj Janko Žirovnik. Zelo laskavo zahvalno pismo mu je doposlal tržiški krajni šol. svet. Tudi večina časopisja je ta jubilej omenjala.

Kraglove sposobnosti na šolskem polju so izpričevali razni šolski nadzorniki v premnogih posameznih nadzorovanjih. Zlasti temeljito je nadzoroval tržiško šolo v l. 1895 deželni šol. nadzornik, dvorni svetnik Jos. Šuman; na podstavi njegovega nadzorovalnega sporočila je dež. šol. svet v Ljubljani glasom razpisa z dne 25. jun. 1895 izrekel šol. vodstvu v Trziču za vzgledni red na šoli in za prav povoljne učne uspehe svojo pohvalo in priznanje. Tudi okr. glavarji, zlasti dr. Gstettenhofer, so radi zahajali prisostvovati k poduku nadučitelja Kragla in so vedno povdarjali, da pri tem poduku preživljajo prijetne ure.

Kljub mnogovrstnemu priznanju Kraglovih učiteljskih sposobnosti in vrlin odlikovanja ni dobil. Dasi ga je okr. glavar Gstettenhofer pri deželnem predsedniku Heinu v odlikovanje predlagal, ga je le-ta črtal, češ, ni še prišel nikoli osebno k meni. Ker torej ni bil koritar, zato naj bi tudi odlikovanje ne zaslužil. Pa vsaj si posvetnega odlikovanja tudi nikdar ni želel; še celo večkrat je zatrjeval, da bi kako učiteljskega stanu manjvredno odlikovanje naravnost odklonil; bil je prepričanja: učitelj zasluži odlikovanje res kot učitelj. Z nepopisno radostjo je sprejel novico, katero je prinesel dunajski časopis Neugkeits Welt Blatt dne 11. febr. 1899, ki pripoveduje, kako je gališki ljudsko-šolski učitelj Janez Bielicki odklonil srebrni zaslužni križec, kateri mu je bil podeljen za njegovo 40 letno delovanje v šoli; svojo odklonitev je utemeljeval s tremi razlogi: 1. Ako že vsi stanovi omalovažujejo ugled ljudskošolskega učitelja, naj bi tega vsaj vlada ne storila; 2. Učitelj, ki je doslužil svojih 40 let, se more primerjati generalu, ki je pridobil v vojski 40 zmag; 3. Ako so mu tovariši ob 40 letnici podarili zlat častni prstan, ne more sprejeti srebrnega zaslužnega križca. Temu časnikarkemu poročilu je Kragl iz srca vzveseljen pristavil: »Jaz bi ravno tako napravil — res, prav gotovo!«

Včasih, zlasti v zadnjih par letih, se je Kraglu predbacivalo nemškutarjenje na šoli. Tako n. pr. »Gorenjec« pri poročilu o okr. učiteljski konferenci, ki se je vršila dne 15. jul. 1905 v Trziču, pristavlja, da se je »taista vršila v poslopju deške šole ali kakor se čita zunaj nad glavnimi vrati: Knabenschule.« Prav tako je prinesel par mesecev pozneje »Slov. Narod« grd napad glede tega. Kot odgovor na to naj podam notico, ki jo je prinesla 236. šte. »Slovenca« dne 14. okt. 1905, ki se glasi: »Narodov« dopisnik se zaletuje v tuk. vodjo šole g. Jos. Kragla zaradi nemškutarjenja na šoli. Odkrito povemo, da je ta napad, neosnovan in nepravilčen. G. šolski ravnatelj si je v dolgi dobi svojega neumornega delovanja na tržiški šoli stekel toliko zaslug, da ga tak napad niti od daleč ne zadene. Zaradi nemškutarjenja pa primite tiste gospode, ki se za volitev krajnega šol. sveta niti brigali niso; in vendar je krajni šol. svet za Trzič v narodnem oziru eminentne važnosti. Z možmi občine sv. Katarina in vasi Bistrica bi bili lahko dosegli večino, ki bi v narodnih ozirih podpirala šolsko vodstvo. Sedaj pa imajo že dolgo dobo let v rokah krajni šolski svet Nemci, ki pač ne bodo popustili od starih privilegijev iz l. 1879. Spoznati samega sebe je prva pot do popboljšanja.« V kolikor se je pa gojila ob njegovem času na tržiški šoli nemščina, je delal to iz ozira, da je vsakemu olikancu treba znati dobro tudi državnega jezika, ki je bil tedaj ravno nemščina. Iz druge strani je pa dostikrat rajši pripustil manjše zlo v odvrnitev večjega zla, da ni v Trziču nastala posebna samostojna čisto in samo nemška šola — popolna ponemčevalnica slovenskega rodu. Vsi, ki so tedaj v Trziču živeli in imeli vpogled v nakane tržiške nemškutarije, dobro vedo, kako kritičen je bil položaj v tem oziru! Iz letnih poročil tržiške šole — ob katere se je tudi kdaj kdo obregnil — je pa pravičnemu presojevalcu dosti jasno, da so skušala od leta do leta dobivati bolj slovensko lice, toda samoslovenskega niso hoteli dovoliti tisti, ki so jih založili oz. tisk plačali.

Posebno je posnemanja vredna Kraglova delavnost in marljivost v njegovi šolski pisarni; ure in ure in ob četrtnih cele dneve je predelal v nji.

In ako še omenim njegovo kristalno-čisto pravičnost pri razredovanju njegovih učencev, bi bil podal vsaj deloma celotno, seveda nedovršeno sliko Kragla kot učitelja.

Kot svoje geslo si je † Kragl v življenju izbral Gregorčičeve besede:

»Ne samo kar veleva mu stan,
kar more — to mož je storiti dolžan.«

Tega gesla se je tudi najvestnejše držal do smrti. Zato se ni pečal samo s tem, kar je spadalo strogo samo v njegov učiteljski delokrog, ampak je bil tudi na drugih poljih delaven in marljiv kot mravlja. Zelo mnogo se je pečal z zgodovino. Prav posebno skrbno je nabiral in sestavljal zgodovino njemu tako ljubega Trziča. Sad tega študija je bilo zanimivo predavanje, katero je imel 23. nov. 1901 pri »Basteljnu«. Posluževal se je raznih virov kakor Valvazorja, Hitzingerja, Lavtizarja, zlasti pa podatkov starih Trzičanov, predvsem tudi zapiskov † učitelja Peharca iz začetka 19. stoletja. Prav posebno to ustno izročilo raznih zelo starih ljudij, od katerih je zvedel raznovrstne pripovedke, bajke, vraže in razne Trziču lastne običaje in navade, je bilo izvanredno zanimivo; le škoda, da ni vsega napisal in je mnogo tega tržiškega narodnega blaga leglo z njim v grob. O vsem tem piše 278. šte. »Slovenca« z dne 3. dec. 1901 tako-le: »Želimo, da priobči g. šol. vodja svoje zanimivo predavanje v »Zborniku« Slovenske Matice ali pa v »Letopisu« ljudskih šol v Trziču. Vsi poslušavci so občudovali marljivost predavateljevo kakor tudi natančnost vseh podatkov. Zanimala bode ta zgodovina Trziča gotovo vsakega, ki pozna Trzič, njegove prebivalce in razmere.« Žalibog, da vsa ta obilna zgodovinska snov o Trziču ni prišla v tisk, ker je še vedno izpopolnjeval in iskal po raznih virih in ga je v celotni izgotovitvi tega dela dohitela smrt. — Veliko časa je žrtvoval Kragl tudi sestavi raznovrstnih prošenj in ulog najraznoličnejših panog; od blizu in daleč so namreč ljudje z zaupanjem prihajali k njemu, da jim je napravil to ali ono prošnjo za raznotero pomoč. Domačim trgovcem in tovarnarjem je bil tudi za tolmača v italijanski korespondenci. — Vedno je hotel tudi napredovati z napredkom časa in tako je skrbno vedno čital novoizšle knjige ter najrazličnejše liste in revije. Z raznimi tržiškimi inteligenti, zlasti z g. župnikom Špendalom, je imel redno dnevno medsebojno izmenjavanje in izposojevanje časopisja. Vedno do smrti je bil stalno član »Mohorjeve družbe« in ud »Slovenske Matice« in stalen naročnik stanovskih revij »Slov. Učitelja«, »Učit. Tovariša« in »Popotnika«. Bil je tudi od početka stalen član »Društva sv. Jožefa in Slovenskega bralnega društva«.

Ljubil je izobrazbo in znanost, pa prav tako je preziral in naravnost zaničeval politiko. Politikar nikdar ni bil. Celó v stanovskih organizacijah ni maral niti sence politike in zato ni maral sodelovati celo pri stanovskih organizacijah, pri katerih je bilo slutiti kakršnikoli političen značaj.

Kljub svojemu mnogostranskemu delu, se je Kragl udeleževal tudi v svoji družabnosti, zlasti napram svojim stanovskim kolegom. Premnogokrat — skozi vseh 26 let, je šel po učiteljskih konferencah celoten učiteljski zbor, pomnožen po raznih prijateljih učiteljstva, na malo razvedrilo, ponajveč k Peskarju ali Primožiču ali Mauerhoferju ali k Basteljnu. Ob domači, pa prisrčni, dasi skromni zabavi, si je medsebojno prijateljstvo udobilo trdna tla. Ob takih prilikah, zlasti v letih 1882 do 1890 je prišel do uprizoritve v sliki in pesmi oni tako pomenljivi »Dorfschulmeisterlein«, ki predstavlja preprostega, vernega vaškega učitelja pri vseh njegovih opravilih i stanovskih i takih, ki mu lajšajo s telesnimi dobrinami ubogo gmotno stanje. Posebno † učitelj Debelak, velik humorist in pošten veseljak, mu je bil najboljša opora pri raznih anekdotah, ki so poskrbele pristno pošteno zabavo. Kako v živo so za-

deli proslavo sosednega učitelja L. Albrehta od sv. Ane ob njegovi ženitvi; Luka je bil tako divni Slovenec in je v vseh svojih napitnicah nepopisljivo navdušeno proslavljal svojo domovino, tako da so mu nadeli poredno ime »Domovina«, pa naključje je hotelo, da se je zaročil in poročil s pristojo Nemko in tedaj so mu zložili za njegovo poroko več kitic dolgo pesem, ktere vsebina opisuje tako izrazito sklepni stavek: »pa Bog je bil tako odbral, da bo Slovenc pri Nemki . . .«, s katerim se je vsaka kitica te pesmice končala. — S Kajtanovimi in s trziškimi gg. kaplani so zadnja leta imeli večkrat tarok-partije, ki so bile družabni prijateljski sestanki, ki so se menjaje vršili ali pri Kajtanu ali v kaplaniji ali pa pri nadučitelju. — Januarja 1902 so prav na predlog nadučitelja Kragla sklenili trziški uradniki in učitelji imeti vsak teden enkrat svoje »skupne večere« — jourfixe; prav mnogo lepih misli se je pri teh sestankih sprožilo, ki so imele kot sad marsiktera hvalevredna dejanja za blagobit Tržiča in njegovih prebivalcev; vršili so se ti skupni večeri ali pri »Radetsky-ju ali Bučarju ali pa pri Šteru. — Tudi v domači hiši je znal s svojo iznajdlivostjo poskrbeti za kako veselo urico; omenim naj kot primer le vsakoletni Silvestrov večer; povabil je najbližje znance in pripravil najraznovrstnejših dobrot za domačo tombolo, pri kateri smo se kratkočasili, da smo dočakali novega leta; in prav ti dobrotki za tombolo — kako so bili iznajdljivi: kaka malenkost, kak svetel krajcar, je bil zavit v sto in sto papirjev, pa zopet prevezan in na posameznih ovitkih to ali ono napisano in zopet še zavito — koliko nedolžne zabave in smeha, ko smo vsi željno pričakovali kaj bo ali pa je bila v kaki škatljici kaka prožna stvar, ki je ob odprtju iz škatljice skočila! — Uvaževan je bil † Kragl v Tržiču tudi pri raznovrstnih banketih (n. pr. ob odlikovanjih zaslužnih mož ali ob prireditvah na čast okr. glavarju ali ob birmovanju); v družbi je zavzemal odlično mesto tudi vsled svojih mojstrsko sestavljenih napitnic, v kterih je vedno znal povzeti zelo srečne misli; mnogo letih je bilo svoj čas priobčenih v raznih listih i slovenskih i nemških; vsepovsod si je izbiral pri napitnicah vsebine zlasti kot šolnik in je tako znal skrbno skupaj poiskati vse, kar je bilo vzvišenega, pomenljivega za učiteljski stan. — Redkokdaj je bil Kragla najtjo na ženitninah; večkrat pa ga najdemo na novih mašah: 31. jul. 1892 na Dornikovi in teden poprej na Kocjančičevi, 16. jul. 1893 pri Peharčevi, 9. avg. 1896 na Oraničevi, 30. jul. 1899 na Peter Jančevi, 29. jul. 1900 na Iv. Theuerschuhovi in 3. avg. 1902 na Matevž Ahačičevi, ki je bil vedno ljubi gost Kraglove hiše. Dne 2. oktobra 1892 ga veselega in zadovoljnega najdemo na zlati maši njegovega strica Karla Penzina v Tominu in deset let pozneje na taistega demantni sv. maši. Karl Penzin, brat Kraglove matere, je namreč že davno določil svojega vnuka za glavnega dediča svojega precejšnjega premoženja in posestva v Tominu; pa stric Penzin je preživel svojega vnuka Kragla in tako je prišlo, da Kraglov potomec ni dobil od Penzinove dedščine niti dote svojega očeta. Stric Penzin je namreč zahteval od svojega bodočega dediča, da bi le-ta moral stalno bivati po Penzinovi smrti v njegovi hiši; toda Kraglov sin si je rajši izbral mašniški stan in tako je Penzinovo premoženje prišlo popolnoma v tuje roke. Za te podrobnosti seveda javnost ni vedela in odtod je nastalo ono javno mnenje o velikem bogastvu Kraglovih. Dejstvo pa je, da je bilo to bogastvo res obljubljeno, nikdar pa dobljeno.

Dobro srce Kraglovo se je moglo spoznati v njegovi darežljivosti. Dasi je mogel razpolagati vedno le s najskromnejšimi sredstvi, vendar je imel radodarno roko vsepovsod. Kdo more prešteti število ubožcev, ki so se sleherni petek okoli 10. ure dop. zbrali pred šolo in je s takim veseljem, pa s tako ljubeznijo stopil med nje sam in jim od svojega skromnega delil skromne darove. Ali pa, kdo v Tržiču ni poznal ubogega kovača Anža, ki je sleherni nedeljo po kosilu prišel na obisk h Kraglu, da mu je »šomašter« napolnil mehur tobaka, kateri mu je skozi cel teden lajšal težko kovaško delo. Ubožca, ktereakoli, pa ni odpravil samo z darom,

ampak vsakemu je znal dati tudi prijazno besedo in tako je odšel od njega slehern z dvojnimi darom, oveseljen zlasti z dobro besedo. In zato niso zastoj ravno ubožci ob njegovem pogrebu — ki je bil ravno na petek ob 10. dopoldne — solzni in nemi stali in molili ob njegovem grobu. — Darežljiv je bil tudi ubogim dijakom: slehernemu, ko so dohajali ob koncu semestrov s spričevali ali pa ko so se ob koncu počitnic hodili poslavljat, je stisnil v roko kak goldinarček. Mnogo nadarjenih učencev je z njegovo pomočjo šlo študirat; če jih že ni mogel sam podpirati z denarjem, je pa znal pri raznih dobrotnikih ali po zavodih toliko časa prositi za posameznika, da mu je omogočil nadaljni študij.

Dičila je Kragla tudi njegova skromnost. Skromen je znal biti v obleki, v jedi in pijači, v razveseljevanju, z eno besedo: vsepovsod. Nikdar ni več zahteval kot »jutraj čašo kave s pol žemlje, opoldan priprosto kosilce, sestoječe iz dveh vrst jedil in četrt litra vina za vse tri skupaj in zvečer zelo skromno večerjo. Prosti čas je najraje preživel v krogu svoje družine v oni mali sobici zraven kuhinje. Tu je imel svoje skromno veselje tudi s kletkami, v katerih je gojil ljubke kanarčke, čičeke in liščeke.

Dragi bralec Kraglovega životopisa je že gotovo spoznal, da piše te vrstice eden izmed pokojnikovih najbližnjih in res piše mu te vrstice v spomin iz hvaležnosti njegov sin. In zato ga bom v nadaljnjem — v opisovanju najlepšega iz njegovega življenja — kar naravnost in odprito nazival svojega pokojnega očeta.

Najlepši biser v značaju † očeta je bila njegova pobožnost, ki ni bila nekaj zunanega, ampak taka, ki je imela svoje čvrste korenine globoko v njegovem srcu, in jo je znal pred drugimi tako modro prikriti. Pri našem stanovanju v šoli je bila predsoba in v tej predsobi je visela ura na steni in pod to uro je bila priprosta podoba Marije Pomagaj iz Brezlj in tu mu je bil njegov oltar! Sleherni večer in vsako jutro »šel uro navit«, kakor je rekel, in tu se je njegovo srce razlilo v nam neznanih čustvih prisrčne ljubezni do Matere Božje; skrivaj sem včasih gledal nanj, kako milo, zaupno so se njegove možate oči uprle v to podobo, kako pritajeni vzdihji so prihajali iz zares vernega srca, kako skrito so se njegovi prsti dotaknili te priproste Marijine podobe in se na to bližali njegovim ustnicam v iskren poljub . . . Ob svoji postelji na nočni mizici je vedno imel priprosto Marijino svetinjico in misijonski križec in prav to dvoje mu je bilo najljubši angel varuh.

In njegova mašna knjiga, ki jo hranim kot dragocen zaklad, zna govoriti dosti glasno, zakaj so posamezni listi razcefrani, porumeneli!; oh, in koliko gorkih očetovih poljubov hrani ta knjiga v sebi, vsaj je vsakokrat, predno jo je odložil, spoštljivo poljubil sveto branjel In njegova molitev, njegovo obnašanje pri sv. mašah, ne le redno vsako nedeljo, ampak premnogokrat tudi ob delavnikih, kdo more to vredno popisati. In vsakoletni majnik! Sleherni dan je morala biti cela družina pred hišnim šmarničnim oltarčkom, s svežim cvetjem krašenim, v skupni molitvi zbrane. Ob zvonjenju angeljskega češčenja se je vedno spoštljivo odkril in molil in to bodisi na javnem trgu ali med raznovrstnimi inteligenti ali kjerkoli. Tako iskreno pobožnost je vsadila še v otroško srce njegova dobra mati in te ni zamorila nobena slana. Ljubezen do Boga in zlasti ljubezen do Marije ga je gnala redno vsako leto vsaj enkrat s celo družino na Brezje k Mariji Pomagaj in pa na blejski otok v Marijino cerkvico. Kako živo imam še v duhu pred očmi svojega dobrega očeta, klečečega pred Marijinim oltarjem, zlasti še v prejšnji mali Marijini cerkvici na Brezjah. Tu je šel redno tudi k sv. spovedi in poleg tega je večkrat pot peljala tekom leta v skriti Lom po ravno tistem opravku.

(Dalje prihodnjic.)

Zvonovi cerkve sv. Andreja.

Kar računal sem na tržiško darežljivost in nabirki za popravo cerkve sv. Andreja sem priključil še nabirko za popolno zvonenje pri tej cerkvi. Nisem se varal, za cerkvene stroške poprave se je nabralo in nekaj tudi že za zvonove.

V starih časih ni bilo toliko nabirk po hišah kot danes. Za važnejše cerkvene naprave so pa tako pot nastopila včasih cerkvena predstojništva vedno z uspehom. V mojem rojstnem kraju so pred dobrimi sto leti z veliko požrtvovalnostjo naredili lepo, novo župno cerkev. Župniki so se potem še desetletja trudili za njeno lepo opremo. Eden teh gospodov je ostal v posebnem spominu. Vse se je z župljani pomenil, jim razložil v cerkvi, kaj še dostojni hiši božji manjka, potem je pa oznanil: »Ni drugega, prišel bom od hiše do hiše. Ne za sebe, ampak za hišo božjo in vašo. Po svojih močeh prispevajate, če kdo ne more, naj to pove in vseeno smo prijatelji. Če je kdo temu protiven, naj pa vrata zapre, da grem naprej!« — Seveda, vrat ni nihče zaprl, uspeh je bil vedno dober. Še pozni rodovi so temu gospodu za marsikatero napravo hvaležni.

V Trziču za cerkvene in dobre namene prispevate zelo radi. A sv. Andrej na glavnem trgu je v zadnjem času zelo potreben ureditve. To je čutilo cerkveno predstojništvo, pa tudi farani. Po kopitu starih časov je bila oznanjena nabirka od hiše do hiše in lepo se je obnesla. Prav rad sem za dobro stvar šel sam po Vaših domovih, obenem sem naredil namreč tudi obiske po družinah, ki so za poznavanje župnije župniku povsod potrebni. Izredno Vašo darežljivost je povsod spremljala prijaznost in razumevanje. Iskrena Vam hvala, dragi župljani, za naklonjenost! Nabranje je bilo po hišah v dneh 23. in 24. oktobra Din 13.240.—. Pri nabirki sta tudi rada pomagala oba gg. cerkvena ključarja in gospod kaplan Mirko Bartol. G. ravnatelj I. Peharc je oba dneva spremljal pri nabirki župnika, g. tovarnar dr. K. Ahačič in g. Bartol sta pa prevzela pobiranje po »gasi«.

Na domu so bili obiskani vsi posestniki in večji podjetniki. Vsem drugim je pa bila dana prilika, da se akciji pridružijo v nedeljo 17. novembra pri cerkvenem darovanju. Tudi to je pokazalo zelo lep uspeh. Darovanega je bilo Din 4.315 in 10 par. Bog bodi plačnik!

Poleg teh dveh lepih darov se je nabralo še v župni pisarni raznih darov v ta namen Din 1.231 in 30 par. Bog plačaj!

Tako dosežejo vse te zbirke vsoto Din 18.786 in 40 p. Kar je imela podružnica še dolga za poprave, je s tem poravnana in še ostalo je nekaj za zvonove.

Da, zvonove, bronaste, vsak še želi sv. Andreju na trgu. So že naročeni. Po uspehih nabirkah, moralo je cerkveno predstojništvo upoštevati zadržila darovalcev, da bodo zvonovom še naklonjeni, le kmalu naj pridejo. Tako-le mi pove preračunavanje premoženja in zahteva denarja za naročene zvonove pri sv. Andreju, da bo treba še dobiti okoli 16 000 dinarjev, da bo sv. Andrej na trgu popolno opremljen in plačan.

Zvonovi so naročeni v ljubljanski zvonarni, okoli Svečnice enkrat bodo gotovi. Še bom o njih moral izpregovoriti marsikatero besedo in prošnjo, a uverjen sem, da ne zastoj!

Vsa poprava cerkve sv. Andreja, seveda brez zvonov, je stala Din 86.402.—. K temu so prispevali: Mestna občina Trzič Din 39.500.—, patronat 23.240.— in cerkev sv. Andreja sama Din 22.953.—. Mestni občini in patronatu bodi izrečena s tem javna zahvala!

Oznanila za december.

1. **Državni praznik.** Po sv. maši ob desetih običajne molitve z zahvalno pesmijo.

1. **adventna nedelja.** Ob šesti uri sv. maša z blagoslovom, pred sv. mašo skupno sv. obhajilo za moške, ki naj za adventni čas ne odlagajo sv. zakramentov na zadnje dni.

Ves advent je vsako jutro ob šestih sv. maša z blagoslovom. Udeležujte se radi zornic!

4. **Sv. Barbara.** Ob pol osmih sv. maša pri sv. Andreju.

6. **Sv. Nikolaj in prvi petek v mesecu.** Pobožnost kot navadno na prve petke.

8. **2. adventna nedelja in zapovedan praznik Brežmadežne.** Ob šestih in desetih je sv. maša z dvema blagoslovoma, ob desetih je slovesna peta sv. maša z leviti. — Popoldne pete litanije Matere božje.

13. **Sv. Lucija,** druga patrona čevljarjev.

15. **3. adventna nedelja.** Ob osmi uri sv. maša za čevljarstvo zadrugo.

16. **Pričetek devetdnevnice na čast Rojstvu Gospodovemu.** Vsak večer ob sedmih sv. rožni venec in litanije Matere božje.

17. **Rojstni dan Nj. Vel. kralja Aleksandra.** Ob osmih sv. maša in nato običajne molitve za kralja.

18. **20. 21. kvaterni dnevi** z običajnimi zahtevami glede posta.

21. **Sv. Tomaž,** apostol. Ob šestih farna sv. maša.

22. **4. adventna nedelja, kvaterna nedelja.** Od devetih do končane desete sv. maše je izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Pred deseto sv. mašo je molitvena ura za duhovnike. Pred cerkvijo je pušca za reveže Vincencijeve konference. — Popoldne je sv. križev pot, rožni venec in litanije.

24. **Vigilija Rojstva Našega Gospoda Jezusa Kristusa.** Strogi post, ki traja le do večerje, pri kateri je že dovoljeno jesti meso in se nasititi. Sklep devetdnevnice je ob petih popoldne. Zvečer ob enajstih so slovesne jutranjice z zahvalno pesmijo o polnoči. Nato slovesna peta sv. maša z leviti. Po sv. maši se deli sv. obhajilo. Spodobi se, da dotični, ki hoče po polnočnici pristopiti k sv. obhajilu 4—6 ur pred polnočjo ne užije več nobene stvari.

25. **Rojstvo Gospoda Našega Jezusa Kristusa — Sveti dan.** Ob pol šestih se prično tri sv. maše, druga je z dvema blagoslovoma. Ob pol osmih zopet pričetek treh sv. maš, druga je z blagoslovom. Ob pol desetih tiha sv. maša. Ob desetih slovesna peta sv. maša z leviti in z dvema blagoslovoma. Med šesto in deveto sv. mašo je običajno darovanje za moške in žene. — Popoldne ob treh so slovesne litanije Matere božje.

26. **Sv. Štefan,** nezapovedan praznik. Po deseti sv. maši je blagoslov vode in soli.

27. **Sv. Janez,** apostol in evangelist. Ob devetih je orglana, farna, sv. maša.

28. **Nedolžni otročiči.** Ob šestih je orglana, farna, sv. maša.

29. **Nedelja v osmini Rojstva Gospodovega.** Službe božje kot navadno.

31. **Sv. Silvester.** Ob šestih orglana sv. maša. Ob štirih popoldne slovesne litanije z zahvalno pesmijo za vse v letu 1929 prejete dobrôte.

Cerkvene organizacije:

III. red: shod 1., vesoljna odveza 8. in 25.

Dekliška Marijina družba: shod 8., skupno sv. obhajilo 29., ura molitve 15., dekliški večer 10. in 17.

Fantovska Marijina družba: Shod in skupno sv. obhajilo: 8, drugi sestanki bodo vedno sproti razglašeni.

Marijina družba na žene: Shod 15., skupno sv. obhajilo 8.

Solska mesečna sv. spoved: Meščanska šola: 7., dečki osnovne šole 14., deklice osnovne šole 21., vedno popoldne ob treh, drugi dan po osmi sv. maši pa skupno sv. obhajilo.

To in ono.

Za svetega očeta je bilo zbiranje duhovnega šopka podaljšano do praznika Kristusa Kralja. Nabiralna skrinjica je ostala zato do tedaj v kapelici poleg oltarja Matere božje. Uspeh je bil v resnici presenetljiv. K že objavljenim se je nabralo še 26.849 duhovnih cvetov in še Din 135. Tako je poklonila naša župnija sv. očetu za zlatomašni jubilej skupno 43.762 duhovnih cvetov in 235 Din. Brez posebnih priporočil so dobre duše molile in brez vednosti drugih so spuščale opravljeno molitev, označeno na listku, v nabiralno skrinjico. Naj bo ta lepi dar znak vdanosti naše župnije do sv. očeta in do sv. Cerkve. Na sv. očeta seveda tudi ne bomo v svojih molitvah pozabili, ko bo v decembru obhajal svoj zlatomašni jubilej!

Varčnost je gotovo lepa čednost. Posebno mladi ljudje naj bi jo poznali. Kdor je v bolj skromnih razmerah, mora pač tudi tem razmeram primerno varčevati. Da male hranilce podpira je uvedla zadnji čas naša „Hranilnica in posojilnica“, ki ima uradne prostore v Pirčevi hiši, zelo pripravne in lične hranilnike. Hranilnik ima posebno zaporo. Nemogoče je iztresti iz njega denar, bodisi papir ali kovino. Tisti, ki hoče potom hranilnika varčevati, dobi istega brez ključa. Ko ima hranilnik poln, se oglasi v posojilnici; tam ga vpričo hranilca odpremo in denar se naloži na hranilno knjižico. Stane tak hranilnik nič. Le 40 Din mora imeti tisti v hranilnici naloženih, ki hoče hranilnik dobiti. Te bi mu posojilnica pridržala, če bi hranilnik pokvaril, a to je skoraj nemogoče. Le tisti, ki bodo hranilnik prav malomarno rabili, bodo pri vrnitvi prispevali par dinarjev za uporabo, drugi pa nič. Priporočamo ta način varčevanja posebno delavcem z malim zaslužkom in otrokom. Iz malega raste veliko, to se bo pri tem varčevanju posebno pokazalo. Stariši oskrbite tak hranilnik otrokom za Miklavževo ali božično darilo!

Cerkvene sedeže, ki so prosti, prepisujemo in prodajamo pri nas samo vsako leto v januarju, ko je to označeno. Nekateri bi radi kakšen sedež dobili kar tako „pod roko“. To je nemogoče. Pota v župnišče s takim namenom, prosim, kar opustite!

Knjige družbe sv. Mohorja so prišle. Naročniki jih dobijo v župni pisarni. Za voznino plača vsak 2 Din. Priporočam, da se pri odvzemu letošnjih knjig že naročite kar za prihodnje leto. Mohorske knjige naj ne manjkajo v nobeni hiši!

V Tržiču poročeni pari I. 1929.

(Nadaljevanje.)

21. **Golob Anton**, usnjar, Tržič 145 in **Skulj Marijana**, delavka, Tržič 170, poročena 31. avgusta.

22. **Dr. Furlan Tomaž**, sekundarij ženske bolnice, Ljubljana, Ahacljeva ulica 10 in **Strumbl Silva**, zasebnica, poročena 31. avgusta.

23. **Jeran Janez**, čevljar, Tržič 165 in **Štravs Cecilija**, šivilja, Tržič 193, poročena 31. avgusta.

24. **Zadražnik Vincencij**, čevljar, Tržič 148 in **Pan-geršič Jožefa**, delavka, Tržič 113, poročena 7. septembra.

25. **Brecelnik Jožef**, delavec, Dravljice 32 pri Št. Vidu nad Ljubljano in **Jeram Rozalija**, delavka, Tržič 241, poročena 9. septembra.

26. **Zupan Franc**, posestnik, Sv. Ana 19 in **Kavar Angela**, služkinja, Sv. Ana 32, poročena 14. septembra.

27. **Baumgartner Zdravko**, sodni uradnik, Tržič 135 in **Stenovc Marija**, vezilja, poročena 14. septembra.

28. **Šarabon Vinko**, tkalski mojster, Tržič 160 in **Jarc Franciška**, Tržič 241, poročena 21. septembra.

29. **Ule Karel**, delavec, Tržič 6 in **Bizjak Antonija**, delavka, Sv. Ana 6, poročena 21. septembra.

30. **Koprivnik Janez**, delavec, Sv. Ana 87 in **Napret Franciška**, delavka, Sv. Ana 56, poročena 28. septembra.

31. **Dornig Anton**, ključavničar in šofer, Tržič 197 in **Snoj Helena**, delavka, Tržič 34, poročena 5. oktobra.

32. **Beuc Miloš**, trgovski sotrudnik, Celje, Aleksandrova ulica 3 in **Simčič Zorka**, zasebnica, Tržič 212, poročena 6. oktobra.

33. **King Janez**, čevljar, Tržič 3 in **Kogoj Margareta**, delavka, Tržič 198, poročena 12. oktobra.

34. **Meglič Viktor**, čevljar, Tržič 30 in **Dobrin Marija**, delavka, Tržič 23, poročena 12. oktobra.

35. **Berlot Rudolf**, kovač, Tržič 47 in **Srečnik Ana**, delavka, Tržič 37, poročena 20. oktobra.

36. **Sekavčnik Ivan**, šofer, Slap 111 in **Übel Berta**, zasebnica, Bled-Grad 56, poročena 21. oktobra.

37. **Prešeren Karel**, čevljar, Tržič 31 in **Lukanc Ivana**, delavka, Tržič 90, poročena 9. novembra.

38. **Gačnik Rudolf**, čevljar, Tržič 23 in **Bodlaj Jožefa**, delavka, Tržič 188, poročena 10. novembra.

39. **Ovsenek Jožef**, delavec, Tržič 211 in **Špehar Jožefa**, delavka, Tržič 145, poročena 16. novembra.

40. **Srečnik Franc**, posestnik in čevljarski mojster, Tržič 78 in **Osebek Justina**, kuharica, Tržič-Glanzmanova vila, poročena 16. novembra.

41. **Ramoveš Franc**, tesar, Sv. Ana 12 in **Bodlaj-Grašič Jožefa**, delavka, Sv. Ana 16, poročena 24. novembra.

Leta 1929. v Tržiču pokopani.

(Nadaljevanje.)

70. **Kavčič Ivan**, tovarniški delavec, Tržič 221, rojen 20. maja 1866, umrl 24. oktobra.

71. **Kristanc Anton**, posestnik in zidar, Tržič 69, rojen 7. januarja 1877, umrl 27. oktobra.

72. **Ješe Jožef**, posestnik in usnjar, Tržič 33, rojen 11. oktobra 1856, umrl 28. oktobra.

73. **Mrtvorojenka** 31. oktobra.

74. **Mrak Marijana**, vdova-zasebnica, Bistrica 57, rojena 3. januarja 1873, umrla 6. novembra.

75. **Lončar Metka**, hči posestnika in župana, Tržič 143, rojena 9. oktobra 1920, umrla 13. novembra.

76. **Ahačič Marija**, žena posestnika, Sv. Ana 41, rojena 9. januarja 1868, umrla 14. novembra.

77. **Šitar Marija**, zasebnica, Tržič 185, rojena 18. oktobra 1852, umrla 20. novembra.

78. **Bertoncelj Mihaela**, tovarniška delavka, Tržič 173, rojena 5. maja 1862, umrla 20. novembra.

Razširjajte Cerkevni Glasnik!